

Naar der af den ærede Ordfører blev anket over en Avisartikel af Garnisons Kirkes Præst, hvori der er brugt stærke Ord om den Bestemmelse, at Præsten ikke skal være født Formand i Menighedsraadet, mener jeg, det er urigtigt at lægge saa stor Vægt paa, hvad der fremkommer i en saadan Enspænderudtalelse, og man bør sikkert ikke lade sig skræmme deraf. (*Ordføreren: Den var sendt til Udvalget!*) Det er meget godt, men derfor betegner jeg den alligevel som en isoleret Udtalelse, man ikke skal lægge megen Vægt paa, fordi den ikke rammer noget almindeligt. Men til Trods for den Indvending, jeg saaledes gør mod Udtalelser, der ere fremkomne i Bladene, enten de sendes Udvalget eller ikke, vil jeg selv fremdrage en Udtalelse fra Bladene, nemlig den, som fremkom fra Sognepræst Falk Rønne i „Riget” for nogen Tid siden, hvor han skildrede Forholdene i Hovedstaden. Den ville vist saavel den højtærede Minister som den ærede Ordfører være bekendte med. Hvis jeg havde denne Udtalelse ved Haanden, skulde jeg citere et og andet af den, men det har jeg ikke. Han skildrer Forholdene her i København og nærer Frygt for de Farer for Kirken, der kunne opstaa her i Byen under visse Udviklinger, som — det vide vi alle af Erfaring — ere foregaaede tidligere. Men naar den ærede Ordfører har udtalt, at ingen vil kræve Delagtighed — det maa være det, den ærede Ordfører mente — i Valg af Menighedsraad, og hvad dermed staar i Forbindelse, der ikke nærer udpræget kirkelige Interesser, og den højtærede Minister har udtalt sig med temmelig stor Sikkerhed om, at man ikke af politiske Grunde møder op og forlanger at deltage, maa jeg sige, at jeg hverken er enig med den ærede Ordfører eller med den højtærede Minister i saa Henseende. Jeg tror, det er klogt og forsigtigt, at vi i Tide ere belavede paa, at sligt kan ske, og indrette den Lov, vi vedtage, med den Opfattelse for Øje, at noget saadant kan indtræde. Og hvis det indtræder, og vi ikke have affattet Loven paa en saadan Maade, at vi ere værnede imod, enten at Folk, som ikke nære kirkelig Interesse, komme med, eller at de troppe op af politiske Grunde, ja, saa er det bagefter. Vi maa hellere i Forvejen være belavede paa at træffe saadanne Vedtagelser, som sikre os under alle Omstændigheder. Det er altid godt at være sikret i Tide. Det er en Betragtning, der for mig er af saa stor Betydning, at jeg ikke kan lade være at

tage Hensyn dertil under den fortsatte Behandling af denne Sag.

Saa har jeg kun tilbage Spørgsmaalet om nu at tage Stilling til Spørgsmaalet om Kirkeraadet. Der slutter jeg mig til den ærede Minister. Jeg mener, at den Tid maa komme og rimeligvis ikke er meget fjern — jeg tror, den ligger nærmere, end mange mene —, da vi komme til at træffe Bestemmelser i den Henseende. Men det er dog givet, at ingen, som forstaar sig paa de Stemninger, Opfattelser og Tilstande der for Tiden raade her i Landet, kan nære nogen som helst Formening om, at et Lovforslag derom kan gennemføres i dette Øjeblik. Og da jeg mener, det er af stor Vigtighed, at vi genoptage den Lovgivning, der afsluttedes med, hvad der passerede her i Fjor i December Maaned, fordi jeg tillægger det en overordentlig stor Betydning, vil jeg ikke nu være delagtig i, at denne Bestræbelse standses ved, at man nu kræver et Forslag om Kirkeraad gennemført, hvilke Betragtninger jeg end i øvrigt kan nære om dette Forhold, men jeg vil gøre mit bedste til, at denne Sag kan fremmes. Jeg vil derfor, uanset om dette Lovforslag, naar det kommer til tredie Behandling maaske i Løbet af Morgendagen, indeholder Bestemmelser, som ikke ere tilfredsstillende for mig, stemme for dets videre Fremme, thi jeg ser ikke rettere, end at ønsker man, at denne Lovgivning kan genoptages, og at vi kunne komme ind i de samme rolige og tilfredsstillende Forhold, som fulgte Loven af 15. Maj 1903 — og det lægger jeg megen Vægt paa —, gør man dette bedst ved at yde sin Medvirkning til, at Lovforslaget i saa god en Affattelse som muligt fremmes til Behandling i det andet Ting, for at vi kunne se, hvilken Stilling man der indtager til denne Sag. At man oppe i det andet Ting ikke vil være — saa lidt som jeg er det — i alle Maader tilfreds med, hvad der kan antages at blive vedtaget her, er vel ret utvivlsomt, men i Haab om god Villie fra alle Sider stemmer jeg for dette Forslags Fremme.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg er bleven gjort opmærksom paa, at jeg vist gav den ærede sidste Taler min Tilslutning til noget, jeg havde misforstaaet. Det ærede Medlem mente, at det var nødvendigt, at man, hvad enten man afgav den vedkommende Børgering mundtlig eller skriftlig, skulde være personlig til Stede. Det er en stor praktisk Vanskelighed, som det ærede Medlem vist ikke vil fastholde, thi overfor hvem skal